

Utrikesdepartementet
103 33 Stockholm

ud.hi.remiss@regeringskansliet.se
ud.registrator@regeringskansliet.se

Remissvar om Utkast till lagrådsremiss Anpassningar till EU:s marknadskontrollförordning del 2

Sammanfattning

Kemikalieinspektionen tillstyrker de ändringar som föreslås i

- miljöbalken,
- lagen (2014:140) med bemyndigande att meddela vissa föreskrifter om marknadskontroll av varor och annan närliggande tillsyn, och
- lagen (1992:1684) om EG-gödselmedel.

Kemikalieinspektionen föreslår dock att regeringen i lagrådsremissen och i den kommande propositionen gör några förtydliganden avseende vissa av de föreslagna ändringarna i enlighet med vad som utvecklas närmare i remissvaret.

Kemikalieinspektionen avstår från att yttra sig om övriga lagförslag i remissen.

Övergripande synpunkter på remissen

Kemikalieinspektionen välkomnar att kompletteringarna till EU:s marknadskontrollförordning¹ på kemikalieområdet huvudsakligen görs genom ändringar i miljöbalken och noterar att det föreslås ändringar som påverkar Kemikalieinspektionens verksamhet även i lagen (2014:140) med bemyndigande att meddela vissa föreskrifter om marknadskontroll av varor och annan närliggande tillsyn och i lagen (1992:1684) om EG-gödselmedel. Ändringarna i remissen som berör Kemikalieinspektionens verksamhet innebär bland annat att

- den myndighet som regeringen bestämmer ska vara marknadskontrollmyndighet för produkter som omfattas av EU:s förordning om gödselprodukter och att utpekandet av Jordbruksverket som ansvarig tillsynsmyndighet stryks.
- marknadskontrollmyndigheterna ska få utöva sina befogenheter med hjälp av kommunerna och att kommunerna bör fortsätta att bedriva kontroll av produkter i samma utsträckning som i dag.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1020 av den 20 juni 2019 om marknadskontroll och överensstämmelse för produkter och om ändring av direktiv 2004/42/EG och förordningarna (EG) nr 765/2008 och (EU) nr 305/2011.

- regeringen ska få ett bemyndigande att föreskriva att kommunerna ska lämna upplysningar om den utförda marknadskontrollen till marknadskontrollmyndigheterna.
- nuvarande tillsynsbefogenheter i 26 och 28 kap. miljöbalken med tillägg av en ny befogenhet att begränsa innehåll på onlinegränssnitt kommer att kunna användas för att bedriva marknadskontroll.
- gällande bestämmelser om straff och miljöanktionsavgifter för överträdelser av den harmoniserade lagstiftning som faller inom tillämpningsområdet för EU:s marknadskontrollförordning ska behållas.
- regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer och kommunerna ska få meddela föreskrifter om avgifter för marknadskontroll. Bemyndigandet är inte begränsat så att avgifter bara får tas ut för kontroll när den ekonomiska aktören inte uppfyllt tillämpliga krav.

I sak motsvarar ovan nämnda ändringar vad Kemikalieinspektionen efterlyste i sitt remissvar avseende Marknadskontrollutredningens betänkande (SOU 2020:49). Kemikalieinspektionen tillstyrker därför samtliga ändringar men föreslår av skäl som utvecklas i nästa avsnitt att regeringen i lagrådsremissen och i den efterföljande propositionen gör några förtydliganden i fråga om

- användningen av begreppet ”kontrollmyndigheter” i den föreslagna lydelsen av 26 kap. 32 § miljöbalken och begreppen ”EG-förordning” och ”EG-gödselmedel” i lagen om EG-gödselmedel samt om valet av uttryckssätt i det föreslagna avgiftsbemyndigandet i 2 § lagen med bemyndigande att meddela vissa föreskrifter om marknadskontroll av varor och annan närliggande tillsyn,
- gränsdragningen av vad som utgör marknadskontroll,
- hur kommunernas föreslagna skyldighet i 26 kap. 32 a § miljöbalken att lämna upplysningar till marknadskontrollmyndigheterna ska uppfyllas,
- befogenheten i 26 kap. 21 § miljöbalken att få tillgång till handlingar och uppgifter vid marknadskontroll
 - ska anses innefatta tillgång till programvaror,
 - ska omfattas av begränsningen av rätten att använda vitesföreläggande i 26 kap. 14 a § miljöbalken,
- vilka onlinegränssnitt som omfattas av tryckfrihetsförordningens och yttrandefrihetsgrundlagens skydd och vars innehåll således inte får begränsas med stöd av den föreslagna, nya befogenheten i 26 kap. 30 a § miljöbalken,
- hur man ska förstå begränsningen i 26 kap. 31 och 32 §§ miljöbalken att det som sägs där bara gäller om inte annat följer av EU-förordningarna,
- rätten till oanmälda inspektioner enligt 28 kap. 1 § miljöbalken.

Kemikalieinspektionen yttrar sig inte om övriga lagförslag i utkastet till lagrådsremiss.

Närmare synpunkter på remissen

I det följande redogör Kemikalieinspektionen närmare för skälen för sitt ställningstagande och för sina förslag till förtydliganden. Rubrikerna i avsnittet är samma som rubrikerna i de delar av lagrådsremissutkastet som synpunkterna avser.

Avsnitt 1.1 Förslag till lag om ändring i miljöbalken

I 26 kap. 32 § första stycket 2 föreslås att ordföljden ”beslut som de behöriga myndigheterna meddelar enligt förordningarna” ska ersättas med ”beslut som kontrollmyndigheterna meddelar enligt förordningarna”. Vidare föreslås i 26 kap. 32 § första stycket en ny punkt, punkt 5, i vilken framgår att det ”som anges i 28 § ska gälla testköp som kontrollmyndigheterna gör”.

Kemikalieinspektionen noterar att ”kontrollmyndigheterna” här används som ett gemensamt begrepp för att beteckna de myndigheter som utför kontroll enligt EU:s kontrollförordning² och EU:s marknadskontrollförordning. Eftersom det begreppet inte används i någon av EU-förordningarna föreslår Kemikalieinspektionen att man i 26 kap. 32 § första stycket 2 och 5 i stället använder det uttryck som i lagrådsremissutkastet föreslås i 30 kap. 3 §, nämligen ”de myndigheter som bedriver kontroll enligt förordning (EU) 2017/625 eller förordning (EU) 2019/1020”. Följdenligt bör uttrycket ”kontrollmyndigheter enligt de EU-förordningar som anges i 30 §” som även används i 26 kap. 31 § miljöbalken ersättas med ”de myndigheter som bedriver kontroll enligt förordning (EU) 2017/625 eller förordning (EU) 2019/1020”.

I en ny bestämmelse, 26 kap. 32 a § miljöbalken, föreslås regeringen få bemyndigande att meddela föreskrifter om skyldighet för en kommunal myndighet som ska utföra kontroll enligt EU:s marknadskontrollförordning att lämna upplysningar om kontrollen till en marknadskontrollmyndighet. Precis som Kemikalieinspektionen tidigare meddelat i sitt remissvar avseende SOU 2020:49 tillstyrker Kemikalieinspektionen bemyndigandet om uppgiftsskyldighet. Flera av de uppgifter som myndigheten kommer att ha i egenskap av marknadskontrollmyndighet kan inte fullgöras utan uppgifter från kommunerna. För att uppgifterna ska kunna lämnas och tas emot på ett effektivt sätt anser Kemikalieinspektionen emellertid att regeringen behöver meddela föreskrifter om hur uppgifterna ska lämnas eller ge bemyndigande till marknadskontrollmyndigheterna att meddela verkställighetsföreskrifter om detta. Kemikalieinspektionen vill för övrigt påpeka att det i författningskommentaren till 26 kap. 32 a § felaktigt anges att övervägandena kring bestämmelsen finns i avsnitt 6.1. Övervägandena finns i avsnitt 5.

Avsnitt 1.5 Förslag till lag om ändring i lagen (1992:1684) om EG-gödselmedel

Som framgår under Övergripande synpunkter på remissen tillstyrker Kemikalieinspektionen den föreslagna ändringen i 4 § i lagen (1992:1684) om EG-gödselmedel som innebär att inte Jordbruksverket utan den myndighet som

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/625 av den 15 mars 2017 om offentlig kontroll och annan offentlig verksamhet för att säkerställa tillämpningen av livsmedels- och foderlagstiftningen och av bestämmelser om djurs hälsa och djurskydd, växtskydd och växtskyddsmedel samt om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 999/2001, (EG) nr 396/2005, (EG) nr 1069/2009, (EG) nr 1107/2009, (EU) nr 1151/2012, (EU) nr 652/2014, (EU) 2016/429 och (EU) 2016/2031, rådets förordningar (EG) nr 1/2005 och (EG) nr 1099/2009 och rådets direktiv 98/58/EG, 1999/74/EG, 2007/43/EG, 2008/119/EG och 2008/120/EG och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 854/2004 och (EG) nr 882/2004, rådets direktiv 89/608/EEG, 89/662/EEG, 90/425/EEG, 91/496/EEG, 96/23/EG, 96/93/EG och 97/78/EG samt rådets beslut 92/438/EEG.

regeringen bestämmer ska vara marknadskontrollmyndighet. Baserat på antagandet att Kemikalieinspektionen, såsom föreslogs i SOU 2020:49, kommer att bli ansvarig för marknadskontrollen av EU-gödselmedel kommer Kemikalieinspektionen att vara direkt berörd av de ändringar som nu föreslås i lagen om EG-gödselmedel. Kemikalieinspektionen vill därför framföra några synpunkter på den föreslagna lagtexten.

I utkastet föreslås inga ändringar i 1 och 2 §§ i lagen om EG-gödselmedel. Kemikalieinspektionen vill i sammanhanget upplysa om att det numera föråldrade uttrycket EG-förordning i dessa paragrafer kvarstår oförändrat. Vilken EG-förordning som avses framgår därtill inte i lagen utan i ett särskilt tillkännagivande som regeringen beslutat, tillkännagivande (2004:12) om den EG-förordning som avses i lagen (1992:1684) om EG-gödselmedel. Av tillkännagivandet framgår att den förordning som avses är Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2003/2003 av den 13 oktober 2003 om gödselmedel. Den förordningen kommer den 16 juli 2022 att upphävas och ersättas av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1009 av den 5 juni 2019 om fastställande av bestämmelser om tillhandahållande på marknaden av EU-gödselprodukter och om ändring av förordningarna (EG) nr 1069/2009 och (EG) nr 1107/2009 samt om upphävande av förordning (EG) nr 2003/2003. Eftersom hänvisningar till den gamla gödselmedelsförordningen ska ses som hänvisningar till den nya gödselproduktförordningen kommer även den nya förordningen att falla under marknadskontrollförordningens tillämpningsområde. Kemikalieinspektionen föreslår mot den angivna bakgrunden att begreppet ”EG-förordning” i 1 och 2 §§ i lagförslaget ersätts med antingen uttrycket ”EU-förordning” eller en fullständig hänvisning till rubriken på den nya EU-förordningen. Ikraftträdandet för ändringarna av dessa bestämmelser bör sättas till den 16 juli 2022 då den nya EU-förordningen börjar gälla. Om lagstiftningsmetoden att i ett tillkännagivande ange vilken EU-förordning som avses i lagen behålls behöver följaktligen tillkännagivandet också ändras.

Med anledning av att den nya EU-förordningen reglerar EU-gödselprodukter och inte EG-gödselmedel bör uttrycket EG-gödselmedel som används i lagens rubrik enligt Kemikalieinspektionens uppfattning ersättas med uttrycket EU-gödselprodukter.

Avsnitt 3 Marknadskontrollen i EU och Sverige

I avsnitt 3.1 i lagrådsremissutkastet (s. 125) anges att ”med marknadskontroll avses enligt svensk rätt myndigheters kontroll av produkter efter att de har släppts ut på marknaden”.

Eftersom begreppet definieras i artikel 3.3 i EU:s marknadskontrollförordning som gäller direkt som lag i Sverige och i övriga medlemsstater i unionen så kan det emellertid inte finnas någon unik definition av begreppet enligt svensk rätt såsom det citerade uttalandet antyder. Ytterst är det EU-domstolen som anger hur det ska uppfattas. Uttalandet skulle enligt Kemikalieinspektionens bedömning därför behöva formuleras lite annorlunda. Kemikalieinspektionen välkomnar dock att det görs en ansats att förklara hur begreppet ska förstås. Fler vägledande uttalanden om vad regeringen anser ligger i begreppet skulle underlätta ansvariga myndigheters praktiska

arbete med marknads kontroll och övrig tillsyn enligt miljöbalken samt gränsdragningen däremellan.

Enligt Kemikalieinspektionens mening vore det välkommet om regeringen i den fortsatta beredningen av lagstiftningsärendet kunde ge sin syn på vilka regler i den harmoniserade lagstiftningen inom marknadskontrollförordningens tillämpningsområde som ska omfattas av marknads kontroll. Enligt definitionen i artikel 3.3 i EU:s marknadskontrollförordning avses kontroll av produktkraven i den harmoniserade lagstiftning som anges i bilaga I till förordningen marknads kontroll (jfr artikel 2.1 i EU:s marknadskontrollförordning). Marknadskontrollutredningen tycks dock i sitt betänkande ha gjort en skillnad mellan kontroll av ”produktrelaterade krav” och andra ”krav på den ekonomiska aktören” i den harmoniserade lagstiftningen (jfr SOU 2020:49 s. 607). Det framstår enligt Kemikalieinspektionens uppfattning som svårt att i praktiken dra en sådan gräns. Det vore mera naturligt om begreppet marknads kontroll skulle anses innefatta kontroll av samtliga skyldigheter riktade mot enskilda i de EU-rättsakter som faller inom förordningens tillämpningsområde.

En annan sak som Kemikalieinspektionen anser skulle behöva förtydligas i lagrådsremissen och i den efterföljande propositionen är vilka led i distributionskedjan som marknads kontrollen avser. I det ovancerade uttalandet (s. 125 i utkastet) anges att ”med marknads kontroll avses enligt svensk rätt myndigheters kontroll av produkter *efter* att de har släppts ut på marknaden”. Ännu tydligare skulle det vara om det angavs att marknads kontroll avser kontroll av att samtliga skyldigheter riktade mot enskilda i de EU-rättsakter som faller inom marknadskontrollförordningens tillämpningsområde är uppfyllda *när* produkterna släpps ut på marknaden. En sådan formulering skulle tydliggöra att kontroll av hantering som inte innebär utsläppande inte utgör marknads kontroll. En liknande slutsats drog Marknadskontrollutredningen som i sitt betänkande konstaterade att varken kommunernas eller länsstyrelsernas nu gällande ansvar för tillsyn vid *användning* av ämnen och blandningar ska ses som marknads kontroll, eftersom det i dessa fall inte sker något utsläppande på marknaden (SOU 2020:49 s. 288 f.). I samma avsnitt i betänkandet förde utredningen ett resonemang om att den nu gällande ansvarsfördelningen enligt 2 kap. 30 § 1 b miljötillsynsförordningen (2011:13) gör att länsstyrelsernas tillsynsansvar skulle kunna anses utgöra marknads kontroll, men att det i praktiken är begränsat, eftersom tillståndspliktiga verksamheter i regel är tillverkare och därmed primärleverantörer och således sådana aktörer som inte ankommer på länsstyrelserna att kontrollera (ibid.).

Sammanfattningsvis ser Kemikalieinspektionen att det vore önskvärt om regeringen i lagrådsremissen och i kommande proposition kunde göra några uttalanden om hur begreppet marknads kontroll bör uppfattas. I sammanhanget vore det välkommet att klargöra vilken roll länsstyrelserna ska ha i arbetet med marknads kontroll.

Avsnitt 4.8 Avgifter för marknads kontroll enligt EU:s marknads kontrollförordning

Som framgår ovan under Övergripande synpunkter på remissen är Kemikalieinspektionen positiv till det föreslagna bemyndigandet om avgifter för

marknadskontroll i 2 § lagen med bemyndigande att meddela vissa föreskrifter om marknadskontroll av varor och annan närliggande tillsyn. Det innebär att Kemikalieinspektionen, precis som hittills, kommer att kunna ta ut årsavgifter från enskilda som indirekt finansierar myndighetens marknadskontroll.

Med hänsyn till att kommunerna på kemikalieområdet kommer att ges rätt att utöva vissa befogenheter som ankommer på Kemikalieinspektionen i egenskap av marknadskontrollmyndighet ser Kemikalieinspektionen också positivt på att kommunerna i nämnda lag föreslås få bemyndigande att föreskriva om avgifter för marknadskontroll. Kemikalieinspektionen vill samtidigt påpeka att det i den föreslagna lagtexten i avsnitt 1.24 i utkastet anges att bemyndigandet ska ges ”en kommun” medan det i förslagsrutan i avsnitt 4.8 anges att bemyndigandet ska tilldelas ”kommunfullmäktige”. Ett och samma uttryck bör användas både i lagtexten och i skältexten.

Avsnitt 5 Kommunernas roll

Såsom redovisats under Övergripande synpunkter på remissen delar Kemikalieinspektionen bedömningen i lagrådsremissutkastet att marknadskontrollmyndigheterna med stöd av artikel 14.3 b i EU:s marknadskontrollförordning ska få utöva sina befogenheter med hjälp av kommunerna och att kommunerna bör fortsätta att bedriva kontroll av produkter i samma utsträckning som i dag. Vidare ställer sig Kemikalieinspektionen positiv till, vilket även framförts i det föregående, att det i utkastet föreslås ett bemyndigande om att kommunerna ska lämna upplysningar om den utförda marknadskontrollen till marknadskontrollmyndigheterna. I synpunkterna på lagtexten i avsnitt 1.5 ovan utvecklar Kemikalieinspektionen skälen för att regeringen bör föreskriva hur upplysningsskyldigheten ska uppfyllas alternativt bemyndiga marknadskontrollmyndigheterna att meddela verkställighetsföreskrifter om detta.

Avsnitt 6.1 Marknadskontrollmyndigheterna ska ges befogenheter genom befintliga bestämmelser i miljöbalken

Befogenheterna i artikel 14 i EU:s marknadskontrollförordning kan inte tillämpas direkt utan måste tilldelas marknadskontrollmyndigheterna av medlemsstaterna. Av förslagen i utkastet till lagrådsremiss framgår att befogenheterna för Kemikalieinspektionen att bedriva marknadskontroll ska vara desamma som de befogenheter som i dag följer av 26 och 28 kap. miljöbalken, dock med tillägg av möjligheten att begränsa innehållet på ett onlinegränssnitt som föreslås i den nya 26 kap. 30 a § miljöbalken.

Kemikalieinspektionen ställer sig, såsom framförts under Övergripande synpunkter på remissen, positiv till de föreslagna befogenheterna men ser behov av vissa förtydliganden på sätt som redogörs för närmare nedan.

I 26 kap. 31 och 32 §§ miljöbalken finns bestämmelser som anger vilka övriga bestämmelser i 26 kap. som ska tillämpas när kontroll bedrivs enligt de EU-förordningar som anges i 30 §. EU-förordningarna som avses är EU:s marknadskontrollförordning och EU:s kontrollförordning. Bestämmelserna i 31 och 32 §§ är

dock begränsade, såtillvida att det som sägs där bara gäller om inte annat följer av förordningarna. Begränsningen ger uttryck för principen om EU-rättens företräde som innebär att bestämmelserna i dessa förordningar alltid ska tillämpas före tillsynsbestämmelserna i miljöbalken. (prop. 2019/20:137 s. 32 och 94). Eftersom samtliga befogenheter i artikel 14 i EU:s marknadskontrollförordning är sådana att de inte kan tillämpas direkt av myndigheterna utan först måste tilldelas av medlemsstaterna bedömer Kemikalieinspektionen att risken för konflikt mellan miljöbalkens befogenheter och befogenheterna i EU:s marknadskontrollförordning är begränsad. Det finns emellertid bestämmelser i artiklarna 16, 18 och 19 i EU:s marknadskontrollförordning som inte får sitt materiella innehåll genom befogenheterna i 26 och 28 kap. miljöbalken och som – om de tillämpas direkt av marknadskontrollmyndigheterna – skulle kunna strida mot de bestämmelser i miljöbalken som enligt 26 kap. 31 och 32 §§ miljöbalken ska tillämpas när kontroll bedrivs enligt EU:s marknadskontrollförordning. Kemikalieinspektion anser att det vore bra om regeringen i lagrådsremissen och i den därpå följande propositionen kunde förtydliga vilka bestämmelser som man anser skulle kunna strida mot EU:s marknadskontrollförordning och som därmed skulle motivera att nämnda begränsning – ”om inte annat följer av förordningarna” – i 26 kap. 31 och 32 §§ miljöbalken behålls avseende marknadskontrollen. Ett sådant förtydligande skulle också underlätta marknadskontrollmyndigheternas praktiska arbete med marknadskontroll, till exempel i fråga om vilka rättsliga grunder som ska anges i de beslut som myndigheten kommer att fatta som ett led i arbetet.

Enligt artikel 14.4 a och 14.4 b i EU:s marknadskontrollförordning ska en marknadskontrollmyndighet ha rätt att få in handlingar och uppgifter från den enskilde som behövs för att avgöra om produkten uppfyller tillämpliga krav. Genom en ändring i 26 kap. 32 § miljöbalken föreslås befogenheten i 26 kap. 21 § miljöbalken att besluta förelägganden om att lämna de uppgifter och handlingar som behövs för tillsynen utvidgas till att gälla vid marknadskontroll. Av ändringsförslaget framgår också att beslut om att förena förelägganden med vite enligt 26 kap. 14 § miljöbalken ska gälla vid marknadskontroll. Kemikalieinspektionen ser gärna att det klargörs i det fortsatta lagstiftningsarbetet om tanken är att även begränsningen i användningen av vitesföreläggande enligt 26 kap. 14 a § miljöbalken ska tillämpas vid marknadskontroll och, i så fall, hur den begränsningen påverkar myndighetens möjligheter att besluta om föreläggande vid vite att få in sådana handlingar och uppgifter som avses i artikel 14.4 a och 14.4 b i EU:s marknadskontrollförordning.

Vidare är det oklart om myndigheten med stöd av 26 kap. 21 § ska kunna begära tillgång till programvara på det sätt som avses i artikel 14.4 a i EU:s marknadskontrollförordning. 21 § innebär en rätt för myndigheten att få tillgång till handlingar. I utkastet till lagrådsremiss (s. 181) anges att termen handling i 21 § har samma innebörd som i 2 kap. 3 § första stycket tryckfrihetsförordningen. Såvitt Kemikalieinspektionen känner till räknas datorprogram som en handling i tryckfrihetsförordningens mening (se prop. 1975/76:160 s. 121). Under förutsättning att ”programvara” i artikel 14.4 a är att jämställa med ”datorprogram” bör Kemikalieinspektionen alltså med stöd av 21 § kunna få tillgång till programvara.

Kemikalieinspektionen ser emellertid behov av att detta förtydligas i lagrådsremissen och i den kommande propositionen.

I en ny bestämmelse, 26 kap. 30 a § miljöbalken, föreslås i utkastet till lagrådsremiss att marknadskontrollmyndigheter ska få befogenhet att begränsa innehåll på onlinegränssnitt som hänvisar till produkter som innebär en allvarlig risk. Befogenheten ska enligt förslaget begränsas på så sätt att den inte ska gälla för databaser som omfattas av tryckfrihetsförordningens eller yttrandefrihetsgrundlagens skydd. Kemikalieinspektionen anser att möjligheten att begränsa webbinnehåll är viktig mot bakgrund av ökningen av försäljningen av kemiska produkter på nätet. För att befogenheten ska vara enkel att utöva behöver det vara tydligt vilket innehåll som får begränsas och vilket innehåll som inte får begränsas. Kemikalieinspektionen utgår från att det i första hand är sådana skrifter och sändningar som publiceras online för vilka det krävs en ansvarig utgivare och utgivningsbevis som omfattas av grundlagskyddet men anser att det bör klargöras om så är fallet och om skyddet även ska omfatta andra databaser.

Enligt den bedömning som görs i utkastet till lagrådsremiss (s. 182) ska en myndighet med stöd av 28 kap. 1 § miljöbalken kunna göra oanmälda inspektioner, såsom avses i artikel 14.4 d i EU:s marknadskontrollförordning. I avsnittet konstateras dock att tillträde med stöd av 28 kap. 1 § i första hand ska ske efter överenskommelse med ägaren eller innehavaren men i den mån en effektiv tillsyn förutsätter oanmälda inspektionsbesök ska sådana kunna ske. Enligt Kemikalieinspektionens uppfattning kan detta uppfattas som att rätten till oanmälda besök inte ska vara obegränsad. Eftersom lagtexten inte ger uttryck för någon begränsning av rätten till tillträde bedömer Kemikalieinspektionen att detta avsnitt kan behöva bli tydligare.

I detta ärende har generaldirektören Per Ängquist beslutat. Juristen Magnus Petersson har varit föredragande. I den slutliga handläggningen har också Lisa Ekstig, Mariana Pilenvik och Jörgen Rosberg deltagit.

Per Ängquist

Magnus Petersson

Beslutet är på grund av rådande situation med coronaviruset inte signerat.